

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

Δ' ΛΟΥΚΑ

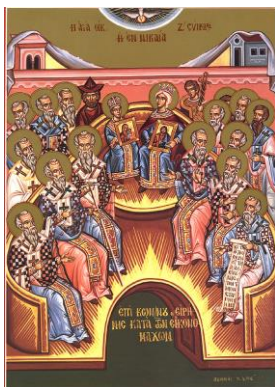
Των θεοφόρων πατέρων της εν Νικαία 2^η Οικουμενικής συνόδου.

Κάρπου, Παύλου, Αθανασίου και Αθανάσιου μαρτύρων.

Χρυσής νεομάρτυρος της εκ Μοιλλενών, Μελέτιου Αλεξανδρείας.

Έτος 6^{ον} Τεύχος 267

Η Έβδομη Οικουμενική Σύνοδος

Οι Ιερές Εικόνες, όπως άλλωστε αποδεικνύεται από τα αρχαιολογικά ευρήματα, διαδόθηκαν από τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού, πρώτα βέβαια με την απλή μορφή των συμβόλων και αργότερα, όταν πια κατέπαυσε η απειλή των διωγμών, με σαφείς μορφές και παραστάσεις. Κάποιοι χριστιανοί, επηρεασμένοι από την ειδωλολατρική παράδοση και πρακτική, νόμιζαν πως οι εικόνες είναι σαν τα είδωλα. Έτσι, μερικοί από αυτούς τις λάτρευαν με έναν τρόπο παγανιστικό, ειδωλολατρικό, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να αντικαθιστούν την Θεία Κοινωνία με ξύσματα από τα υλικά των εικόνων που τα διέλυαν στο νερό. Οι άλλοι, βλέποντας αυτές τις ακρότητες, τις απέρριπταν.

Η δεύτερη αυτή τάση εκδηλώθηκε με τις ενέργειες του Αυτοκράτορα Λέοντα του Γ', όταν το 726 με διαταγή του αφαιρέθηκε η εικόνα του Χριστού από την Χαλκή πύλη του Παλατίου. Επακολούθησε μια περίοδος μακρών συγκρούσεων ανάμεσα στους «εικονομάχους» και τους «εικονολάτρες», που παρά την διεξαγωγή της 2^{ης} Οικουμενικής Συνόδου το 787, έμελλε να ταλαιπωρήσει την Εκκλησία και την Αυτοκρατορία για πάνω από έναν αιώνα, μέχρι το 843. Κατά την διάρκεια αυτής της περιόδου πολλές εικόνες βεβηλώθηκαν και καταστράφηκαν με ποικίλους τρόπους, μοναστήρια διαλύθηκαν, μοναχοί εξορίστηκαν και βασανίστηκαν για την στάση τους υπέρ των εικόνων. Τελικά η αναστήλωση των εικόνων και η αποκατάσταση της τιμής τους πραγματοποιήθηκε από την Θεοδώρα και τον ανήλικο γιο της αυτοκράτορα Μιχαήλ τον Μάρτιο του 843. Από τότε, ο θρίαμβος της Ορθοδοξίας γιορτάζεται κάθε χρόνο την πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, την Κυριακή της Ορθοδοξίας.

Η 2^η Οικουμενική Σύνοδος συγκροτήθηκε το 787 στην Νίκαια από την ευσεβέστατη Αυτοκράτειρα Ειρήνη την Αθηναία, με την συμμετοχή 350 περίπου Επισκόπων, με προεδρεύοντα τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιο, και

πλήθους μοναχών. Η Εικονομαχία καταδικάστηκε ως αίρεση και αποφασίστηκε η αναστήλωση των Ιερών Εικόνων. Η τιμή και προσκύνηση των Εικόνων διαχωρίστηκε από αντίστοιχες εκδηλώσεις των ειδωλολατρών με την διευκρίνιση και τον λεπτομερή προσδιορισμό του τελικού αποδέκτη της προσκύνησης: προσκυνάμε βέβαια την εικόνα, όμως η προσκύνηση δεν αναφέρεται στην εικόνα αλλά στο εικονιζόμενο πρόσωπο. Ο Όρος της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου είναι σαφής: «... οι ταύτας (= τας εικόνας) θεώμενοι διανίστανται προς την των πρωτοτύπων μνήμην τε και επιλόθησιν και ταύταις ασπασμόν και τιμητικήν προσκύνησιν απονέμειν, ου μην την κατά την πίστην ημών αληθινήν λατρείαν, ή πρέπει μόνη τη θεία φύσει..... η γαρ της εικόνας τιμή επί το πρωτότυπον διαβαίνει και ο προσκυνών την εικόνα προσκυνεί εν αυτή του εγγραφομένου την υπόστασιν.»

Μεγάλες μορφές στον αγώνα της Ορθοδοξίας ενάντια στην αίρεση της εικονομαχίας ανέδειξε η Εκκλησία μας τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό κατά την πρώτη φάση της εικονομαχίας (μέχρι το 787) και τον Όσιο Θεόδωρο τον Στουδίτη κατά την δεύτερη φάση, μετά την Σύνοδο. Και οι δύο Άγιοι αφιέρωσαν όλες τους τις δυνάμεις στην υπεράσπιση του ορθόδοξου φρονήματος. Ο κύριος όγκος των συγγραμμάτων τους αναφέρεται στην υπεράσπιση των εικόνων και την Θεολογική τεκμηρίωση του θέματος. Με τα ιδιαίτερα χαρίσματα που διέθεταν κατάνεαν να συσπειρώσουν τους μοναχούς αλλά και όλους τους εικονοφίλους χριστιανούς σε κοινό αγώνα. Εξορίστηκαν επανειλημμένα και υπέμειναν τα πάνδεινα υπερασπιζόμενοι την Παράδοση και την ορθή πίστη της Εκκλησίας. Κοντά σ' αυτούς εξέχουσα θέση κατέχει και ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, ο οποίος για την εμμονή του στην ορθή πίστη καταδικάστηκε στην εκκοπή του δεξιού του χεριού και της γλώσσας και σε εξορία, κατά την οποία άφησε την τελευταία του πνοή.

Κύριο επιχείρημα της εικονοκλαστικής τάσεως ήταν ότι δεν μπορούμε να εικονίζουμε την μορφή του Χριστού, που είναι Θεός, γιατί ως Θεός είναι απεριγράφτος, και άρα η απεικόνισή Του είναι βλάσφημη ενέργεια. Οι Πατέρες συμφώνησαν ότι το Θείο είναι απεριγράπτο και ακατάληπτο, όμως ο Θεός με την σάρκωση και ενανθρώπησή Του πήρε ανθρώπινη μορφή στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, το οποίο είναι σαφώς περιγραπτό και υλικό. Η απεικόνιση λοιπόν της μορφής του Χριστού μας υπενθυμίζει αυτό το μεγάλο γεγονός της ενανθρωπήσεως του Θεού και της Θείας Οικονομίας που άνοιξε στην ανθρωπότητα τον δρόμο που θα την οδηγήσει και πάλι κοντά στον Πατρικό οίκο. Αντίστοιχα, η απεικόνιση των Αγίων μας βοηθά να θυμόμαστε τα γεγονότα του βίου τους, να διατηρούμε ζωντανό το παράδειγμά τους και να τους μιμούμαστε. Αυτή την Ορθή Πίστη διακηρύττουμε κάθε χρόνο την Κυριακή της Ορθοδοξίας, λιτανεύοντας τις Εικόνες και διαβάζοντας τις κυριότερες διακηρύξεις του Συνοδικού της Ορθοδοξίας, των πρακτικών δηλαδή της Αγίας Ζ' Οικουμενικής Συνόδου!

π. Χερουβεΐμ Βελέτζας

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΠΟΡΕΩΣ

Του μακαριστού Αρχιμανδρίτου π. Μάρκου Μανώλη

Ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει μὲ τὴν θαυμάσια παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σπορέα, πῶς ὁ Χριστὸς καλεῖ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους σὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, στὸν Παράδεισο.

Ἡ σημερινὴ παραβολὴ μᾶς παρουσιάζει:

α) τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ποὺ σπείρεται στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων,
β) τὴν θέση ποὺ παίρ νουν ἀπέναντι στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ οἱ ἄνθρωποι, καὶ
γ) τὴν μοναδικὴ καὶ ἀλάνθαστη ἐρμηνεία τῆς παραβολῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο.
Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ γεωργὸς καὶ ἔμεῖς εἴμαστε τὸ χωράφι του. Ὁ καλὸς Σπορέας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ σπóρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ χῶμα εἶναι ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος ἔσπειρε τὸν θεῖο λόγο Του στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ περιμένει νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Μὲ τὴν σωστὴ καλλιέργεια ἢ καρποφορία του θὰ εἶναι καταπληκτικὴ. Οἱ διάφορες ομάδες τῶν ἀνθρώπων εἶναι:

1η ομάδα. Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ ἡ καρδιά τους ἔχει γίνει τόσο σκληρὴ, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι τὸ πατημένο χῶμα.

Ὁ σπóρος ποὺ ἔπεσε, ἔμεινε στὴν ἐπιφάνεια, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀκούση προσεκτικὰ καὶ σωστά. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μένει συνήθως ἀδιάφορος γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Εὐαγγέλιο. Ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του ἄθρησκο.

Εἶναι ἀλιβάνιστος, ὅπως λέγει ὁ λαός. Ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εξαφανίζεται, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν τὸν ἀφήνει νὰ μπεῖ στὴ καρδιά του.

2η ομάδα. Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ ἡ καρδιά τους εἶναι γεμάτη πέτρες καὶ ἀγκωνάρια. Εἶναι οἱ διάφορες ἀμαρτίες καὶ ἀδυναμίες τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀκόμη παιδί, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βρίσκει καλὴ ὑποδοχή. Ἡ παιδικὴ καρδιά εἶναι σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία μαλακὴ καὶ εὐπλαστὴ. Ὅσο μεγαλώνει ὁμως ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲν φροντίζει νὰ διορθῶνῃ τὶς ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίες του, τόσο ἡ καρδιά του γίνεται σκληρὴ. Ὁ κίνδυνος ἀρχίζει νὰ φαίνεται, ὅταν παραμελῇ τὸν ἐκκλησιασμό, ὅταν δὲν συμμετέχῃ στὴν ἱερὴ ἐξομολόγηση καὶ τὴν θεῖα Κοινωνία. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀρχίσει νὰ μαραίνεται, νὰ ξεραίνεται, ἐπειδὴ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου ἔχει γεμίσει ὅλο πέτρες (ἀμαρτίες, ἀδυναμίες, δικαιολογίες).

3η ομάδα. Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν γεμίσει τὴν καρδιά τους μὲ ἕνα σωρὸ ἀγωνίες, μέριμνες καὶ ὑλικές φροντίδες. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀποκτᾷ στὴ ζωὴ του περισσότερα χρήματα, μεγαλύτερη δόξα καὶ ἰσχυρὴ δύναμη. Αὐτὰ τὰ ἀγκάθια, τὰ ζιζάνια καὶ τὰ τριβόλια εἶναι ἡ μεγαλύτερη παιγίδα τοῦ σατανᾶ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεό.

Καὶ στὴν μικρὴ ἡλικία δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ προσέξουμε, π.χ. στὴν ἐκκλησία τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνη τὴν ὥρα μᾶς βάζει νὰ σκεφτόμαστε ἄλλα πράγματα. Ὁ νοῦς μας τρέχει ἐδῶ καὶ κεῖ. Αὐτὰ τὰ ἀγκάθια πνίγουν τελικὰ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ μαζί της καὶ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

4η ομάδα. Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν καλὴ καρδιά. Ἀγαποῦν τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἡ ἀγάπη μεγαλώνει στὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ριζοβολᾷ βαθειά, φέρνει πολὺ καὶ σπουδαῖο καρπὸ. Ὁ χριστιανὸς δείχνει αὐτὴ τὴν καρποφορία μὲ τὴ δυνατὴ πίστη καὶ τὰ ἔργα τῆς ἀφθαστῆς ἀγάπης. Ἔχει πιά βρεθῆ κοντὰ στὸν Θεὸ καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἀγάπη Του καὶ τὴν αἰώνια ζωὴ, ποὺ εἶναι ὁ Παράδεισος.

Ἁγία Χρυσή η Νεομάρτυς

Στὴν ἐποχὴ μας ποὺ ἀγνοοῦμε τὴ δύναμη καὶ τοὺς καρποὺς τῆς αγνότητος, ἡ Νεομάρτυς Ἁγία Χρυσή, ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὴν αγνότητα, διακηρύττει τὴ δύναμη καὶ τὴν χάρι που ἔχει κανεὶς ἀγωνιζόμενος γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀρετὴ. Ἐζησε στα μέσα τοῦ 18^{ου} αἰῶνα καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλωπία τῶν Μογλενῶν τῆς Μακεδονίας. Ζούσε

κατά Θεόν με πίστη και σωφροσύνη.

Ένας νεαρός Τούρκος, ο γιός του διοικητή της περιοχής, μόλις την είδε θέλησε να την κάνει σύζυγό του. Την απήγαγε και την παρέδωσε σε Τούρκισσες γυναίκες να την τουρκέψουν. Αφού όμως δεν πέτυχε τίποτα, την απειλεί με βασανιστήρια. ΗΧρυσή με γενναιότητα του απάντησε: «Εγώ τον Χριστό μου πιστεύω. Δεν θα τον προδώσω όσα βασανιστήρια κι αν μου κάνετε».

Οι Τούρκοι έκαναν τα πάντα να την εξισλαμίσουν, ως και τους δικούς της βίασαν να την μεταπειθούν. Η Χρυσή όμως τους έδιωξε από κοντά της δηλώνοντάς τους ότι τον Χριστό δεν μπορεί κανένας να τον βγάλει από την καρδιά της.

Όταν όλα τα σχέδια των Τούρκων απέτυχαν, τότε αποφάσισαν να την θανατώσουν οδυνηρά. Η Χρυσή υπέμεινε όλα τα βασανιστήρια με μεγάλη γενναιότητα, αντλώντας δύναμη από τον Σταυρό του Κυρίου. Οι Τούρκοι αφού με τα φρικτά βασανιστήρια δεν κατάφεραν να της λυγίσουν την Χριστιανική της πίστη, την κρέμασαν σαν αρνί σε μια άγρια αχλαδιά και όλοι τους με μαχαίρια άρχισαν να την τεμαχίζουν. Έτσι η νεαρή κόρη των Μογλενών, η Αγία Χρυσή, παρέδωσε το πνεύμα της στον Χριστό, κοσμημένη με δυο στεφάνια στο κεφάλι της, της παρθενίας και του μαρτυρίου.

Ήταν 13 Οκτωβρίου του 1795 όταν η Παρθενομάρτυς Χρυσή πέρασε στην χορεία των Νεομαρτύρων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

**Την Δευτέρα 14/10, την Τρίτη 15/10 και την Τετάρτη 16/10
δεν θα τελεστούν Θείες Λειτουργίες.**

17 Οκτωβρίου	Πέμπτη	<u>7- 9:30 π.μ</u> Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Ωσηέ προφήτου, Ανδρέου Κρήτης, σύναξη των Αγίων Αναργύρων, ανακομιδή Ιερού λειψάνου του Αγίου και Δικαίου Λαζάρου. Προσκύνηση Ιερού Λειψάνου Αγίου Λαζάρου.
18 Οκτωβρίου	Παρασκευή	<u>7- 9:30 π.μ</u> Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου και Αποστόλου Ευαγγελιστού Λουκά.
19 Οκτωβρίου	Σάββατο	<u>7- 9:30 π.μ</u> Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Ιωήλ του προφήτου.